

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB20 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB20 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 , s. 75.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb20-txt-shoot-n56.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB20:56

#

Svinget i Aandens Verden.

Det er dog ikke saa meget Det, det kommer an paa, hvad der siges, som paa den tjenende Existents i Forhold til hvad der siges.

Dette giver saa de fingerede Bevægelser, naar det Sande bliver sagt, men den tjenende Existents kommer til at udtrykke det Modsatte fE gjør glimrende Carriere ved at forkynde, at Sandheden maa lide i denne Verden.

O, hvor nær har det ikke ogsaa ligget mig! Og dersom jeg ikke i daglige Qvaler daglig fornam den Snoer, hvori en høiere Magt ligesom holder mig, at jeg ikke skal løbe fra den, saa havde jeg da ogsaa 17 Gange svinget forkeert.

Hvor nær laae det ikke, idet jeg nu havde draget Nielsen til mig, saa med ham og Stilling benyttende den mig forundte polemiske Overlegenhed, at gjøre directe Angreb paa Mynster og Martensen, ligefrem kæmpende om hvo der skulde have Magten og Anseelsen, udvisende een ell. anden jordisk Fordeel som jeg vilde have.

Og msklig talt havde det lade[t] sig gjøre, min Side er den stærkere.

Og paa den anden Side, just da havde Sagen ogsaa fundet ganske anderledes Tilhængere i Mængde, naar det blev dem tydeligt, at det var noget Jordisk jeg kæmpede om, at jeg maaskee vilde have en høi Embedsstilling og saa benytte den til at begunstige Mine, ell. forsaavidt de ikke behøvede dette, i ethvert Fald sikre dem Følelsen af at have Magten.

Men nu er jeg bunden ved Pælen i Kjødets, og har yderligere faaet nye Tyngder paa. Var dette ikke saa, da havde vel jeg handlet i Kraft af dette Almindelige: jeg kan jo dog lige saa godt nyde de jordiske Fordele som en Anden, da dog Det, jeg foredrager er mange p: C. sandere end hvad de Andre foredrage.

Saa var et af de mægtigste Forsøg paa at vise, at Sandheden maa lide, forvandlet til en glimrende Carriere for Forkynderen. Jeg havde gjort Lykke og i Lykken formodentlig glemt Menten.

Nu derimod lærer Pælen i Kjødets mig noget Andet. Spottende straffer den mig og siger: spar Din Uleilighed, Du mangler en Betingelse for at gribe til.

Ak, ja, jeg som er født til Lidelser. Men saa lyder der ogsaa en anden Stemme, som siger til mig: o, min lille Ven, det er Dig dog saa uendelig velmeent; det er en uendelig Kjerlighed, der har bundet Dig saaledes. Nu føler Du mangen Gang kun Smerten, især naar Troen er svag; hisset vil Du forstaae det anderledes.

Det har ogsaa for mig vist sig dette Sandsebedrag, at just idet jeg forstod hvor meget Overordentligt, der var mig betroet, at dette da kunde sættes ind i Verden saaledes, at det vilde blive forstaaet, og saa maatte jeg jo være Den, der kom til at gjøre Lykke, Seierherren i udvortes Forstand.

Noget Saadant har vel ogsaa foresvævet Nielsen, vel ogsaa Stilling. De bebreide mig det maaskee i Deres stille Sind, at jeg ikke griber til. Ak, dersom det nu var saa, at jeg uden Pælen i Kjødet havde den Modenhed og Alvor at jeg ene ved mig selv forstod at holde igjen: ja, da var jeg stor. Men jeg har Hjælp: Pælen i Kjødet – det er her ligesom naar En, der svømmer har Kork til Hjælp, kun at det er som Alt i det Religieuse omvendt. Ligeftrem er Hjælp det Understøttende, omvendt er Lidelse Hjælp. Religieust skal der ikke udvortes seires, men seires ved at ligge under, derfor er indre Qval Hjælpen, der holder En paa den rette Vei.